

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **D. E.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2016, č. j. KUOK 20129/2016, sp. zn. KÚOK/1721/2016/ODSH-SD/7471,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí

Magistrátu města Prostějova, Odbor občanských záležitostí – přestupkové oddělení, ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. OZZ 2582/2015 Hu, č. j. PVMU 129376/2015 16a (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč [§ 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona] a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 7. 2015 ve 13:45 hod. řídil vozidlo tovární značky T. A., RZ:, na rychlostní komunikaci ve směru jízdy od V... na O. v úseku km 11, kde byla dopravní značkou č. B 20a povolena nejvyšší dovolená rychlost 110 km/hod. a kde mu byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 139 km/hod., čímž byla po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ překročena povolená rychlost mimo obec o 24 km/hod. Po změření rychlosti byl žalobce bezprostředně zastaven a ztotožněn, přičemž nesouhlasil s přestupkem. Výše popsáním jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) silničního zákona, neboť v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod., mu byla naměřena rychlost 139 km/hod., tj. po odečtení odchylky měřicího zařízení 134 km/hod. Povolena rychlost mimo obec tedy byla překročena o 24 km/hod.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, a to z důvodu absence údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí, které by mělo být jeho obligatorní náležitostí. Žalovaný sice v odvolacím řízení argumentoval tím, že je třeba vycházet z právních předpisů účinných ke dni spáchání přestupku, avšak podle žalobce je nutné, aby byly dodrženy formální požadavky zákona, které jsou na rozhodnutí kladeny v době jeho vydání. Je tak rozhodné, k jakému datu nabývá rozhodnutí právní moci, protože je třeba, aby rozhodnutí vyhovovalo zákonným požadavkům účinným ke dni nabytí právní moci rozhodnutí.
5. Žalobce dále uvedl, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo vadou, pro kterou by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Již ve správním řízení totiž žalobce tvrdil, že rychloměr pozbyl ověření z důvodu výměny pneumatik, což mohlo podle návodu k obsluze ovlivnit metrologické vlastnosti rychloměru. Ověření rychloměru proto zaniklo a s odkazem na právní předpis (poznámka soudu: žalobce předpis neupřesnil) bylo třeba provést nové ověření rychloměru. Přesně takovou změnou je podle návodu k obsluze i výměna pneumatik. Žalovaný však uvedené námitky ve správním řízení shledal nedůvodnými a uvedl, že k použitému rychloměru byl vystaven ověřovací list č. 259/14, z něhož vyplývá, že měřidlo lze za dodržení návodu k obsluze používat s platností do 5. 12. 2015. Tímto tvrzením však žalovaný nevypořádal odvolací námitku žalobce, a proto zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce totiž namítal, že ověření měřidla ověřovacím listem zaniklo (v důsledku výměny pneumatik), avšak žalovaný se s touto námitkou vypořádal jen tvrzením, že rychloměr byl ověřen. Námitku žalobce tak řádně

nevypořádal. Žalovaný vzal v potaz pouze fakt, že rychlost vozidla byla změřena dne 24. 7. 2015, tedy v době platnosti ověření měřidla. Přitom § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. počítá i s jinými situacemi, za nichž platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, a to například podle písm. b) v situaci, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. Z § 7 odst. 2 posledně citované vyhlášky tak vyplývá, že uplynutí doby platnosti ověření měřidla je pouze jednou z šesti situací, při nichž zaniká platnost ověření měřidla. Podle návodu k obsluze kontrolního rychloměru PolCam PC 2006 (kapitola 4) platí, že v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést novou kalibraci vozidla. Dojde-li tedy k výměně pneumatik, dojde tímto i k provedení změn nebo úprav měřidla, které mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. V opačném případě by totiž návod k obsluze nestanovil nutnost nové kalibrace měřidla. Z uvedeného žalobce dovodil, že výměna pneumatik na předmětném vozidle byla změnou měřidla, která mohla ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, a v takovém případě dle § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000 Sb., platnost ověření měřidla zanikla.

6. Žalobce již v odvolání navrhoval provedení důkazu návodem k obsluze použitého měřidla a vyjádřením Českého metrologického institutu, kterými měl prokázat nutnost provedení nové kalibrace měřidla po výměně kol na vozidle, v němž je měřicí zařízení umístěno. Žalovaný však tyto důkazy neprovedl, což představuje vadu rozhodnutí, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalovaný k tomu pouze konstatoval, že v návodu je uvedeno, že v případě výměny pneumatik, je potřeba pouze provést kontrolu ujeté dráhy a pokud tato vyjde, není potřeba provádět nové ověření a rychloměr se může dále používat. Současně žalovaný měl uvést, že považuje za přepjatý formalismus, aby v každém správním spise byl obsažen vždy návod k obsluze rychloměru, když postačí pouze fakt, že šlo o schválené a kalibrované měřidlo obsluhované proškolenou osobou. Důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu žalovaný odmítl s tím, že jde o návrh neopodstatněný, neboť není zcela zřejmé, co by tento důkaz měl přinést. Žalobce je však toho názoru, že pokud svědci uvedli, že po výměně pneumatik byla provedena kontrola ujeté dráhy nstržm. K., pak toto nelze považovat za důkaz o tom, že po výměně pneumatik postačuje provést pouze kontrolu ujeté dráhy. Žalobce má za to, že návod k obsluze stanoví, že je nutno provést novou kalibraci. Žalovaný proto měl provést návod k obsluze jako důkaz, protože znění návodu k obsluze použitého měřidla zůstalo sporné. Není jistě nutné, aby v každém spise byl přítomen návod k obsluze, avšak pokud existuje spor o jeho znění, je provedení tohoto důkazu nezbytné. Pokud jde o vyjádření Českého metrologického institutu, který provádí ověření měřidel, pak tento institut je nestranný, na rozdíl od společnosti Ramet a.s., pročez jeho vyjádření žalobce v odvolání také navrhoval. Mělo tím být objasněno, zda je nutné po výměně kol provádět novou kalibraci měřidla. K důvodům neprovedení důkazu žalobce odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. III ÚS 359/05. Podle žalobce mají navržené důkazy, tedy návod k obsluze a vyjádření Českého metrologického institutu, relevantní souvislost s předmětem řízení a mohou potvrdit nebo vyvrátit tvrzenou skutečnost. Pokud by byly provedeny tyto důkazy, bylo by prokázáno, že ověření rychloměru zaniklo a na provedené měření by muselo být pohlíženo tak, že bylo provedeno neověřeným rychloměrem, což by mělo vliv na zjištěný skutkový stav.

7. Žalovaný následně tvrdil, že žalobce neprokázal, že by pneumatiky služebního vozidla policie byly vyměněny. Žalobce toto označil za překvapivé, neboť výměnu pneumatik namítal již v prvostupňovém správním řízení a s ohledem na změnu ročního období se tato výměna pneumatik jevila jako pravděpodobná. Prvostupňový správní orgán uvedené tvrzení žalobce nijak nerozporoval, pročez k této situaci žalobce nezaměřil v odvolání vyšší pozornost a k prokázání nenavrhoval důkazní prostředky. Jelikož tuto situaci prvostupňový správní orgán v rozhodnutí nerozporoval, považuje žalobce druhostupňové rozhodnutí za překvapivé, a tedy nezákonné, pročez by mělo být soudem zrušeno. Zpochybňoval-li totiž žalovaný skutkovou okolnost, která byla do té doby v řízení nesporná, měl o tom žalobce vyrozumět a poskytnout mu prostor k reakci. Pokud žalovaný tvrdil, že nebylo prokázáno, že došlo k výměně pneumatik, pak tento závěr je v rozporu se spisem, neboť svědek – policista B. uvedl, že „kontrolu ujeté dráhy provedl po výměně pneumatik nstržm. K.“. Z uvedeného se tedy podává, že pneumatiky vyměněny byly.
8. Žalobce dále ve správním řízení namítal, že pneumatiky služebního vozidla policie, v němž byl umístěn rychloměr, byly podhuštěny, což také podle návodu k obsluze vede ke zkreslení naměřené rychlosti. K tomu žalovaný odkazoval na svědecké výpovědi, z nichž mělo vyplývat, že hlídka policie vždy na začátku služby kontroluje tlak v pneumatikách a nic nenasvědčovalo tomu, že by v projednávané věci bylo tomu jinak. Podle žalobce však tímto nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že žádný ze svědků netvrdil, že by s určitostí pneumatiky podhuštěny nebyly, zatímco žalobce tvrdil, že viděl, že pneumatiky podhuštěny byly. K tomu také navrhoval důkaz svědeckou výpovědí své spolujezdkyně. Svědek B. a svědek Č. pouze uvedli, že si „nevšimli, že by pneumatiky byly podhuštěny“, tedy ani jeden ze svědků netvrdil, že by stav pneumatik kontroloval (v místě kontroly nebo po ukončení služby). Oba svědci sice potvrdili, že se kontrola pneumatik provádí před zahájením služby, a že si během služby či po ní nevšimli, že by se stav pneumatik měnil, avšak ani jeden z nich nepotvrdil, že by stav pneumatik kontroloval. Proto považoval žalobce výslech svědka, jenž by podhuštěnost pneumatik potvrdil, za zásadní. Pokud by žalobcem navržený svědek byl shledán věrohodným, pak by šlo o relevantnější důkaz, než jakým je výslech policistů, u nichž není zřejmé, zda se vůbec na pneumatiky podívali. Žalobce dále označil výpovědi policistů za nevěrohodné proto, že policisté již ve své spontánní části výpovědi od počátku reagovali na argumentaci žalobce, s kterou však nemohli být legálně seznámeni. Žalovaný k tomu uvedl, že tato varianta nemohla nastat, neboť výslechu policistů byl přítomen zmocněnec žalobce. Takové tvrzení žalovaného však označil žalobce za nepravdivé a nemající oporu ve správním spise. Z protokolu o ústním jednání je totiž zřejmé, že svědkům nebyly kladeny otázky zmocněncem žalobce ani správním orgánem, když zmocněnci žalobce nebyla dána ani možnost klást svědkům otázky. Výslech svědků dokonce nebyl veden v rámci ústního jednání, nýbrž v průběhu ústního jednání založil prvostupňový správní orgán do správního spisu protokoly o výslechu svědků, pročez tedy zmocněnec žalobce nemohl svědkům klást otázky. Uvedeným postupem byl tedy porušen čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci nebylo umožněno vyslýchat svědky (policisty) a dále mu nebylo umožněno dosáhnout předvolání svědka v jeho prospěch. Šlo o svědeckou výpověď spolujezdkyně žalobce paní P. D. k podhuštěnosti pneumatik vozidla policistů, přitom k tomu žalovaný jen uvedl, že se žalobce snaží zjevně převracet výpovědi policistů, pročez označil výslech spolujezdkyně žalobce za nadbytečný. Přitom provedení takového

důkazu mohlo změnit pohled na zjištěný skutkový stav. Svědectví třetí osoby mohlo přispět ke zjištění skutkového stavu, když výpovědi policistů neměly vypovídací potenci k nahuštění pneumatik. Žalobce tedy uvedenou námitku uzavřel tak, že správní orgány vyslyšely účelově pouze svědky, kteří přestupek oznamovali, a bylo zřejmé, že budou vypovídat v neprospěch žalobce.

9. Zjištěný skutkový stav nemá dále podle žalobce oporu ve spisech. Žalobce již v odvolání totiž tvrdil, že výsledek měření je zkreslený, neboť měřící vozidlo se měřenému vozidlu přibližovalo, pročž žalobce odkazoval na videozáznam z měření rychlosti a navrhoval vyjmutí prvního a posledního snímku z měření pro porovnání velikosti vozidla na snímcích za účelem prokázání, že se tato zvětšila. Naproti tomu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se měřené vozidlo žalobce měřicímu vozidlu vzdalovalo, tudíž shledal námitku žalobce jako nedůvodnou. K navrženému důkazu se však žalovaný nevyjádřil. Je zřejmé, že žalovaný rozhodoval pouze na základě svých vlastních subjektivních pocitů, kdy se mu zdálo, že se měřené vozidlo od měřícího vozidla vzdaluje. Naproti tomu se ale žalobci zdá, že se měřené vozidlo k měřicímu vozidlu přibližovalo. Žádným způsobem tak nebylo prokázáno, které tvrzení je pravdivé, a proto existují o skutečném stavu pochybnosti. Žalovaný přitom neměl dostatek důkazů ke konstatování, že se měřené vozidlo měřicímu vozidlu vzdalovalo. Jelikož k vyjasnění této otázky neprovedl žalovaný exaktní důkaz, zůstaly ve věci pochybnosti. Přitom však vina osoby obviněné musí být prokázána bez zbytečných pochybností. Vinu žalobce se v žádném případě nepodařilo prokázat, pročž by mělo být rozhodnuto o jeho nevině. Správní orgány neprovedly dostatečné dokazování rozhodných skutečností, proto by mělo být napadené rozhodnutí soudem zrušeno a správní orgán by měl doplnit dokazování rozhodných skutečností.
10. Závěrem žalobce napadal výši uložené sankce, která podle něj nebyla s dostatečnou přesvědčivostí odůvodněna. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce již v odvolání argumentoval tím, že správní orgán hodnotil jako přítěžující takové okolnosti, které ve skutečnosti přítěžujícími nejsou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dokonce souhlasil s žalobcem, že okolnosti zmíněné v prvostupňovém rozhodnutí nejsou přítěžující, avšak současně konstatoval, že z rozhodnutí nevyplývá, že by k těmto okolnostem prvostupňový správní orgán při stanovení sankce přihlížel. Současně však žalovaný nezmínil žádné další přítěžující okolnosti, pouze konstatoval, že naměřená rychlost se blížila závažnější skutkové podstatě přestupku. K polehčujícím okolnostem uvedeným žalobcem se však nevyjádřil. Pokud žalovaný uznal tvrzení žalobce, že důvod opravňující k udělení vyšší sankce nelze považovat za přítěžující okolnost, pak podle žalobce v podstatě konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí a z tohoto důvodu měl prvostupňové správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu. Žalobci není zřejmé, jaké okolnosti byly ve skutečnosti hodnoceny jako přítěžující, když prvostupňový správní orgán hodnotil jako přítěžující více okolností, o kterých následně žalovaný konstatoval, že přítěžující nejsou. Ze všech těchto důvodů je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj jasně nevyplývá, proč správní orgány přikročily ke stanovení vyšší sankce, a ani proč nehodnotily polehčující okolnosti ve prospěch žalobce, tedy okolnosti, které žalobce správnímu orgánu předestřel (poznámka soudu: žalobce tyto okolnosti neupřesnil).

11. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že přes záplavu subjektivních dojmů a názorů žalobce tento neuvedl ani jeden relevantní důkaz, který by jeho tvrzení a vyslovené závěry alespoň částečně podpořil. Jak totiž judikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Této povinnosti však žalobce v nyní projednávané věci nedostál.
13. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. S těmito námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí v bodech I. až VI. podrobně vypořádal a na závěrech tam vyslovených nadále setrvává.
14. Vzhledem k tomu, že žalobcem tvrzené skutečnosti nemají oporu ve spisovém materiálu, který naopak jeho tvrzení vyvrací, navrhl žalovaný soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
16. Před vypořádáním jednotlivých konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil totožné námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se již žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s uplatněnými odvolacími námitkami podrobně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
17. Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z toho důvodu, že v jeho výroku absentuje údaj o formě zavinění, jenž je jeho obligatorní náležitostí.
18. K uvedené námitce krajský soud ze správního spisu zjistil, že oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání ze dne 4. 9. 2015 bylo žalobci doručeno dne 12. 9. 2015 (vyzvedl si jej osobně na poště). V nyní posuzované věci tedy došlo k zahájení řízení o přestupku dne 12. 9. 2015 (doručení oznámení o zahájení řízení žalobci), tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 308/2013 Sb. (účinný od 1. 12. 2013 do 30. 9. 2015),

tedy ještě před účinností zákona č. 204/2015 Sb. (účinný od 1. 10. 2015), který měnil zákon o přestupcích tak, že od uvedeného data účinnosti měla být výslovně ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedena forma zavinění. Z obecných principů práva vyplývá, že pokud dojde v průběhu řízení ke změně zákona, je nezbytné pravomocně nedokončená řízení dokončit podle právní úpravy platné v okamžiku zahájení řízení. V posuzované věci došlo k zahájení řízení o přestupku dne 12. 9. 2015, tedy za účinnosti zákona o přestupcích ve znění ještě před zmíněnou novelizací provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. (jenž vyžadoval uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí), tj. bylo třeba dokončit zahájené řízení o přestupku podle dosavadní právní úpravy, kdy ještě nebylo vyžadováno uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Tento nový požadavek se vztahoval až na řízení zahájená od 1. 10. 2015. K tomu krajský soud dále odkazuje na § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. S ohledem na výše uvedené je třeba i požadavky na výrok rozhodnutí, vyplývající z § 77 zákona o přestupcích, posuzovat ve vztahu k zákonu o přestupcích ve znění do 30. 9. 2015 (účinný zákon č. 308/2013 Sb.), tedy ve znění před provedenou novelizací, kdy uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku ještě nebylo výslovně vyžadováno. Podle krajského soudu je pak z popisu skutku zcela zjevné, jakým způsobem se žalobce přestupku dopustil. Proto samotná absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí nemohla nijak ovlivnit zákonnost napadených rozhodnutí (v posuzované věci by šlo spíše o formalistický náhled).

19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s námitkou absence údaje o formě zavinění s tím, že součástí jeho zdůvodnění bylo samo i posuzování formy zavinění, když v souladu s právní úpravou uvedenou v zákoně o přestupcích zdůraznil, že k odpovědnosti za přestupek postačovalo zavinění z nedbalosti (podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně; podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění). V případě deliktů spáchaných porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích se pak bude převážně jednat o příklady přestupků zaviněných nedbalostní formou. V posuzované věci je překročení nejvyšší dovolené rychlosti zrovna takovým případem, kdy řidič motorového vozidla a držitel příslušného řidičského oprávnění, má potřebnou odbornou způsobilost a zajisté mohl a měl vědět, že v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené místní úpravou (snížením nejvyšší dovolené rychlosti dopravní značkou), takový chráněný zájem může porušit nebo ohrozit. Spáchání takového přestupku samo o sobě naplňuje formální znaky i znak materiální. Současně zde neexistovaly okolnosti vylučující protiprávnost (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích), přičemž tento fakt žalobce nerozporoval a na nedbalostní zavinění přestupku sám v již odvolání poukazoval. Výše uvedené podle krajského soudu nic nemění na správnosti závěrů žalovaného a prvostupňového správního orgánu, jejichž rozhodnutí ve správním řízení tvoří jednotný celek (i přes neuvedení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí).
20. Další sérií námitek žalobce zpochybňoval způsob měření s tím, že rychloměr pozbyl ověření z důvodu výměny pneumatik na měřícím vozidle a dále, že tyto pneumatiky byly v době provedení měření podhuštěné. Žalobce tyto námitky neustále opakuje v různých

polohách, avšak žalovaný se s nimi řádně a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal. Soud oprávněnost těchto závěrů ověřil z obsahu správního spisu. Ve správním spise je založen záznam z radarového měření, jenž byl zdokumentován formou videozáznamu na DVD nosiči, jenž byl již prvostupňovým správním orgánem přijat jako důkaz ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o tom, že měření bylo pořízeno kalibrovaným měřidlem – silničním rychloměrem typu PolCam PC 2006, jenž byl integrován do služebního vozidla značky Š. S. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že k uvedenému silničnímu rychloměru byl vystaven Ověřovací list č. 259/14 ze dne 6. 12. 2014, a to Autorizovaným metrologickým střediskem Ramet, a.s., Letecká 1100, Kunovice. Uvedená listina je nezbytným dokladem toho, že rychloměr, coby použité měřidlo v daném případě, byl ověřen a bylo možno jej používat k měření rychlosti k tomu proškolenou osobou a za dodržování návodu k obsluze až do 5. 12. 2015 (konec platnosti ověření). Uvedená listina jednoznačně potvrdila platnost ověření měřidla i v době zkoumaného měření a z tohoto pohledu nemohly vzniknout žádné pochybnosti o přesnosti měření použitého měřidla, včetně správnosti výstupu z měřícího zařízení, jenž je zdokumentován formou videozáznamu na DVD nosiči.

21. Ve shodě s žalovaným lze označit za spekulativní nepodložené námitky žalobce týkající se údajného neprovedení kalibrace rychloměru po výměně pneumatik vozidla. Uvedené tvrzení žalobce nemá ve spisovém materiálu jakoukoli oporu. Ve správním spise je rovněž založeno závazné vyjádření Autorizovaného metrologického střediska Ramet, a.s. ze dne 30. 9. 2015, jenž mj. provedlo ověření předmětného měřidla. Je běžnou praxí, že ověření měřidla bývá v platnosti na dobu 1 roku, v daném případě od 6. 12. 2014 do 5. 12. 2015. Z označeného období je mj. patrné, že zahrnuje jak zimní, tak letní období, tedy zahrnuje i období, kdy je u vozidel z důvodu změny počasí nezbytně prováděna výměna pneumatik. Obecně je tedy počítáno s výměnou pneumatik ve vztahu k ročnímu období po dobu platnosti ověření měřidla. Ani ze zákona o metrologii nevyplývá povinné provádění kalibrace. Je vyžadováno pouze ověření používaného měřidla, přitom v dané věci rychloměr měl v době jeho použití platné ověření. Používání rychloměru pak musí být v souladu s návodem k obsluze, což rovněž potvrdilo Autorizované metrologické středisko ve svém závazném vyjádření. Návod k obsluze v kapitole č. 4 (provozní podmínky) podle něj pouze stanoví pro případ výměny pneumatik, že je potřeba provést kontrolu ujeté dráhy a pokud tato kontrola v pořádku vyjde, není potřeba provádět nové ověření rychloměru a rychloměr se může dále používat. Tento postup byl současně potvrzen i sdělením zástupců policejního orgánu a následně svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, kteří potvrdili, že byly dodrženy provozní podmínky vyplývající z návodu k obsluze rychloměru. Po výměně pneumatik za letní dne 8. 4. 2015 byla policií provedena kontrola ujeté dráhy ve smyslu návodu k obsluze rychloměru (viz kapitola 4), což jednak vyplývalo ze sdělení M. B. ze dne 12. 10. 2015 a Ing. L. J. ze dne 19. 10. 2015, a jednak toto bylo potvrzeno i ve výpovědích svědků – zasahujících policistů O. Č. a M. B. Správnost postupu policie po výměně pneumatik na měřícím vozidle byla potvrzena nejen závazným vyjádřením Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry, ale také vyjádřením Policie ČR ze dne 19. 10. 2015 a vyjádřením policisty M. B. ze dne 12. 10. 2015, jenž je proškolenou osobou k provádění měření.

22. Z výše uvedeného vyplývá, že po provedené výměně pneumatik byla policií na měřícím vozidle dne 8. 4. 2015 provedena kontrola ujeté dráhy ve smyslu návodu k obsluze rychloměru, a jelikož nebyly zjištěny žádné nedostatky, nebylo nutné provádět nové ověření rychloměru autorizovaným metrologickým střediskem. Zjištěný výsledek měření odpovídal stanoveným podmínkám pro provoz tohoto zařízení, přičemž žalobcem nebyly předloženy žádné relevantní skutečnosti, které by uvedený závěr vyvracely.
23. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný řádně nevypořádal jeho odvolací námitku, resp. že nevypořádal jeho tvrzení o tom, že ověření měřidla zaniklo z důvodu výměny pneumatik na vozidle, a že tuto námitku nelze vypořádat pouhým tvrzením, že rychloměr byl platně ověřen Ověřovacím listem č. 259/14 do 5. 12. 2015. Jak plyne ze shora uvedeného, platnost ověření rychloměru nezanikla po výměně pneumatik na vozidle, neboť v souladu s návodem k obsluze byla po této výměně policií prokazatelně provedena kontrola ujeté dráhy, přičemž nebyly zjištěny žádné nedostatky. Nebylo tedy nutné provádět ani nové ověření rychloměru Autorizovaným metrologickým střediskem. Nemohlo proto dojít ani k naplnění podmínek uvedených v § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., podle nichž žalobce tvrdil, že byly provedeny změny měřidla, které mohly ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. K takové situaci a změnám na měřidle v posuzované věci nedošlo. Především není pravdivé tvrzení žalobce v tom, že z návodu k obsluze rychloměru vyplývá povinnost policie provést novou kalibraci vozidla (měřidla) v případě výměny pneumatik. Uvedené tvrzení žalobce nijak neprokázal. Naopak Autorizované metrologické středisko silničních rychloměrů obsah tohoto tvrzení zcela popřelo a takovou povinnost vyloučilo s odkazem na právě na návod k obsluze rychloměru. K tomuto návodu blíže uvedlo, že je dodáván výhradně k zařízení, je jeho součástí a podléhá změnovému řízení. Je určen pouze pro proškolené osoby a jeho šíření dalším osobám není dovoleno. Za této situace odborný názor Autorizovaného metrologického střediska obsažený v jeho závazném vyjádření (provedení toliko kontroly ujeté dráhy po výměně pneumatik a nikoliv nové kalibrace měřidla) zcela postačuje. Tomuto závěru zcela odpovídá i postup řádně proškolených osob k obsluze měřidla. Naopak žalobce pro svá odlišná tvrzení nepředložil jediný relevantní důkaz.
24. Vzhledem k výše uvedenému bylo za účelem potvrzení správnosti použití rychloměru v posuzované věci dostačující závazné vyjádření Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry, s ním se shodoval jednak postup policistů při použití měřidla a jednak sama výpověď zasahujících policistů (svědků). Žalobce sice uvádí, že nepostačuje výpověď svědků k prokázání, že po výměně pneumatik stačí jen provedení kontroly ujeté dráhy, avšak neuvádí, na jakém základě tuto svoji domněnku činí. Naopak Autorizované metrologické středisko Ramet a.s. vyvrací tvrzení žalobce s odkazem na návod k obsluze rychloměru. Jde o stanovisko licencovaného metrologického střediska, jenž je oprávněno pravidelně ověřovat platnost silničních rychloměrů, a to v souladu s návodem k jejich obsluze a používání. Za těchto okolností by bylo již zcela nadbytečné vyžadovat ještě vyjádření Českého metrologického institutu, což žalovaný oprávněně neučinil. Stanovisko Autorizovaného metrologického střediska Ramet, a.s. bylo pořízeno a podepsáno autorizovaným metrologem v oboru silničních rychloměrů Ing. V. L. (č. 0311-OZ-C291-14). Certifikovaná osoba je detailně obeznámena s náležitostmi obsluhy a používání rychloměru ve smyslu jeho návodu k obsluze proto, aby mohla certifikovaně ověřovat stanovená měřidla. Jelikož tato osoba v podstatě potvrdila trvání platnosti ověření

rychloměru v souladu s návodem k obsluze, a to i přes výměnu pneumatik na služebním vozidle, lze uvedený závěr pokládat za závazný. Současně potvrdila, že po výměně pneumatik postačuje pouze provedení kontroly ujeté dráhy a nová kalibrace se neprovádí. Za tohoto stavu ani nebylo třeba provádět důkaz návodem k obsluze rychloměru, jeho znění nezůstalo sporným, neboť jak z tvrzení Autorizovaného metrologického střediska Ramet a.s., tak z tvrzení policejního orgánu, především zasahujících policistů v jejich svědeckých výpovědích, vyplývá, že požadavkem návodu k obsluze rychloměru je po výměně pneumatik pouze provedení kontroly ujeté dráhy a nejsou-li zjištěny nedostatky, není potřeba nově ověřit rychloměr, nýbrž je možné jej dále používat. To se také v posuzované věci stalo. Po výměně pneumatik byla provedena kontrola ujeté dráhy, nebyly přitom zjištěny žádné závady, pročez mohl být rychloměr v souladu se svým původním ověřením nadále používán.

25. Správnost postupu policistů osvědčilo především odborné vyjádření Autorizovaného metrologického střediska. Závěr žalobce o tom, že rychloměr po výměně pneumatik pozbyl platnosti ověření, se nezakládá na pravdě. S ohledem na výše uvedené nedošlo neprovedením shora citovaných důkazů k vadě napadeného rozhodnutí, pro kterou by soud měl rozhodnutí zrušit. Označenými důkazy by zjevně nebyly vyvráceny dosavadní závěry správních orgánů. Ve věci bylo jednoznačně prokázáno, že ověření rychloměru nezaniklo.
26. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí tvrdit, že žalobce neprokázal, že by pneumatiky byly na služebním vozidle vyměněny. Protože prvostupňový správní orgán podle žalobce toto tvrzení nijak nerozporoval, považoval rozhodnutí žalovaného za nezákonné a překvapivé, pročez mělo být z tohoto důvodu zrušeno. Tvrzením žalobce však soud nemohl přisvědčit. V prvostupňovém rozhodnutí na 3. straně, 2. odstavec, bylo jednoznačně připuštěno, že *„po výměně pneumatik za letní dne 8. 4. 2015, byla policií provedena kontrola ujeté dráhy dle „Návodu k obsluze PolCamu“ (kapitola 4), což bylo prokázáno výpověďmi svědků, které jsou zaznamenány v protokolu o ústním jednání ze dne 3. 11. 2015“* Druhostupňové rozhodnutí žalovaného tyto závěry přebírá, popř. je doplňuje, např. 3. odstavec na 5. straně a 1. odstavec na 6. straně. V žádné pasáži tohoto rozhodnutí není uvedeno, že by pneumatiky služebního vozidla policie nebyly vyměněny. Tvrzení žalobce je nepravdivé.
27. Za stejně nepodložené musí soud označit tvrzení žalobce o podhuštění pneumatik policejního vozidla, což mělo mít údajně podle návodu k obsluze vliv na objektivitu měření a zkreslení naměřené rychlosti vozidla žalobce. Žalobce zpochybňoval výpovědi svědků – zasahujících policistů, že žádný z nich s určitostí netvrdil, že pneumatiky podhuštěny nebyly, zatímco žalobce tvrdí, že viděl, že pneumatiky podhuštěny byly. Za tím účelem navrhoval důkaz svědeckou výpovědí své spolujezdkyně slečny P. D. Podle žalobce totiž měli policisté pouze sdělit, že si nevšimli podhuštění pneumatik, přičemž nikdo z nich netvrdil, že by stav pneumatik v místě kontroly vozidla žalobce kontroloval. Svědci totiž jen potvrdili, že se kontrola pneumatik provádí před zahájením služby. Proto žalobce považoval výsledek své spolujezdkyně za zásadní.
28. Krajský soud z obsahu svědeckých výpovědí – zasahujících policistů, založených ve správním spise, naopak zjistil, že před každou službou se provádí kontrola pneumatik

služebního vozidla, přičemž hodnoty nahuštění pneumatik odpovídaly předepsaným hodnotám. Žalobce ničím nedokládal, že by v den kontroly dne 24. 7. 2015 tomu tak nebylo a nahuštění pneumatik neodpovídalo předepsaným hodnotám. Z výpovědi policistů naopak vyplynulo, že pneumatiky služebního vozidla nebyly podhuštěné, a že tyto byly před i po službě kontrolovány. Výpovědi svědků – policistů nebyly vyvráceny pouhým tvrzením žalobce, že měřící vozidlo mělo v době měření podhuštěná kola. Žalobce nyní ve svých tvrzeních účelově zneužívá obsahu podaných svědeckých výpovědí a např. tvrdí, že nikdo ze svědků s určitostí nepotvrdil, že pneumatiky nebyly podhuštěny. Dle výpovědí obou policistů přitom lze jednoznačně dovodit, že tito vůbec nepřipustili, že by byly nebo mohly být pneumatiky při provádění kontroly jakkoliv podhuštěny v rozporu s požadovanými hodnotami. Svědek B. do protokolu dne 3. 11. 2015 uvedl, že kontrola na pneumatikách se provádí před každou službou na všech čtyřech kolech. I dne 24. 7. 2015 byla provedena kontrola jejich nahuštění a hodnoty odpovídaly předepsaným hodnotám. Dále tento svědek uvedl, že ani po ukončení služby si nevšiml, že by byly pneumatiky nějak výrazně podhuštěny. Ve vozidle nebyl žádný těžký náklad, pouze standardní vybavení. Svědek Č. tentýž den do protokolu uvedl, že vozidlo v rozhodný den řídil kolega B. a jako řidič provedl před jízdou kontrolu stavu vozidla, včetně správnosti nahuštění pneumatik. Tato kontrola je prováděna před každou službou a hlídkou. Dále tento svědek uvedl, že na místě kontroly neviděl, že by na služebním vozidle byly podhuštěné pneumatiky, přitom řidič kontrolovaného vozidla (žalobce), nevystoupil z auta, protože nemohl vidět stav pneumatik. K obsazení vozidla svědek uvedl, že jel pouze s kolegou B., přičemž výbava vozidla byla standardní, nevezli nic jiného, než služební výbavu.

29. V posuzované věci žalobce neoprávněně zpochybňuje práci policistů a zcela účelově zaměňuje jejich sdělení ve svědeckých výpovědích. Policistu je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, protože je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byli zasahující policisté motivováni k tomu, aby vůči žalobci postupovali účelově nebo v rozporu s realitou. U zasahujících policistů nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Z jejich vyjádření a zjištění, které byly zachyceny v listinných podkladech založených ve správním spise, lze tedy bez pochyby vycházet, co do pravdivosti a správnosti provedených zjištění. Naopak žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistů. Výslech obou policistů byl veden za přítomnosti tehdejšího zástupce žalobce (Z. S.), který byl po celou dobu výslechu svědků přítomen jednání a měl tedy nezpochybnitelnou možnost klást svědkům otázky. Z takto provedeného dokazování nevystávají jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti svědků ani objektivnosti jejich výpovědí.
30. V této souvislosti odmítl krajský soud jako nepravdivé tvrzení žalobce, že z protokolu o ústním jednání je podle něj zřejmé, že svědkům nebyly kladeny otázky, a že zmocněnci žalobce nebyla dána možnost klást svědkům otázky. Žalobce dokonce lživě uvedl, že výslech svědků nebyl proveden v rámci ústního jednání, jehož se zmocněnec zúčastnil, a že prvostupňový správní orgán v průběhu ústního jednání pouze do spisu založil protokoly o výslechu svědků, protože zmocněnec neměl možnost těmto svědkům klást otázky. Takové

tvrzení se nezakládá na pravdě. Soud ze správního spisu ověřil, že ve věci proběhla dvě ústní jednání, a to dne 23. 9. 2015 a dne 3. 11. 2015. Obou těchto jednání se dle obsahu Protokolu o ústním jednání zúčastnil zmocněnec žalobce Z. S. K druhému z obou uvedených jednání byli pozváni jako svědci zasahující policisté – M. B. a O. Č. Uvedené svědky prvostupňový správní orgán předvolal k výsledku na základě požadavku zmocněnce žalobce při prvním ústním jednání dne 23. 9. 2015. Druhé ústní jednání se tedy konalo právě za účelem doplnění dokazování o výsledky svědků – dvou policistů a o sdělení Autorizovaného metrologického střediska, popř. sdělení policie k měřicímu zařízení. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3. 11. 2015 jednoznačně vyplývá, že při tomto jednání byly prováděny výsledky obou svědků – policistů, a to za přítomnosti zmocněnce žalobce. Zmocněnec žalobce tak měl při tomto ústním jednání možnost klást oběma svědkům otázky (jejichž výslech požadoval). Bylo tedy pouze na něm, zda tuto možnost využije. Pokud by uvedený postup nebyl žalobci z protokolace dostatečně zřejmý, pak by mohlo jít o nedostatečnou protokolaci. Zmocněnec žalobce však námitky proti obsahu protokolu či provedené protokolaci nevznnesl a protokol bez dalších výhrad na závěr jednání podepsal. Lze tak uzavřít, že výsledky svědků – policistů proběhly v souladu se správním řádem při nařízeném ústním jednání dne 3. 11. 2015, a to za přítomnosti zmocněnce žalobce, jenž jim mohl klást otázky. Tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě.

31. Žalobce se snažil zjevně účelově převracet výpovědi policistů, když např. v odvolání zcela nepodloženě uváděl, že svědek Č. se na pneumatiky ani nepodíval, neboť po celou dobu kontroly hleděl na spolujezdkyni žalobce. Uvedené tvrzení nemá žádnou oporu ve správním spise. Svědek Č. totiž ve své svědecké výpovědi k uvedené situaci mj. uvedl, že *„na místě kontroly neviděl, že by na našem služebním vozidle byly podhuštěné pneumatiky, a že řidič kontrolovaného vozidla ani nevystoupil z auta, proto nemohl ani vidět stav pneumatik“*. Za této situace zcela po právu nebyl proveden výslech spolujezdkyně žalobce slečny P. D., neboť v jejím případě by jednak nešlo o nestranného svědka a jednak by tato osoba nemohla dostatečně a věrohodně vyličit stav pneumatik služebního vozidla policistů, protože obdobně jako žalobce ani nevystoupila z kontrolovaného vozidla. V této souvislosti nelze tvrdit, jak to účelově činí žalobce, že správní orgány vyslyšely pouze osoby v neprospěch žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, policisty je třeba obecně považovat za nestranné svědky, kteří při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupují jako úřední osoby, které nemají zájem na výsledku řízení. V posuzované věci nebyl u zasahujících policistů zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci a žalobce ani žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistů, nenabídl. Lze tak uzavřít, že ve správním řízení byly provedeny takové důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu).
32. Žalobce dále namítal, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spise, a to proto, že výsledek měření je zkreslený, neboť se měřící vozidlo měřenému vozidlu přibližovalo, pročež žalobce v odvolání odkazoval na videozáznam z měření rychlosti a navrhoval extrahovat z něj první a poslední snímek z měření, aby byla porovnána velikost vozidla na snímcích. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.
33. Krajský soud musí vznesené pochybnosti o objektivitě měření, zakládající se na tom, že se měřící vozidlo měřenému vozidlu přibližovat, odmítnout. Krajský soud uvedená

tvrzení žalobce, ale také závěry žalovaného a prvostupňového správního orgánu ověřil ve správním spise, konkrétně z provedeného měření zaznamenaného formou videozáznamu na DVD nosiči. Z uvedeného videozáznamu z kalibrovaného záznamového zařízení PolCam PC 2006 vyplývá, že tento komplexně dokumentuje celý průběh měření rychlosti vozidla žalobce, včetně krátkého průběhu před samotným měřením. Z videozáznamu je mj. patrné, že měřicí služební vozidlo policie po dojetí vozidla žalobce srovnalo s tímto vozidlem rychlost a poté hlídka policie provedla měření v režimu „synchronizovaného“ start/stop na vzdálenost 200 m, v čase 5,1 s, přičemž došlo k vypočtení průměrné rychlosti ve výši 139 km/hod. Ze zajištěného záznamu měření je zřejmé, že měřené vozidlo žalobce se naopak měřicímu služebnímu vozidlu policie vzdalovalo, přičemž toto bylo před započatím samotného měření přibližováno optikou (tzv. zoomováním). Na základě tohoto ověření průběhu měření rychlosti a jeho výsledků lze zcela vyloučit, že výsledek měření by mohl být zkreslený z toho důvodu, že se měřicí vozidlo přibližovalo měřenému vozidlu žalobce. Pořízení tohoto důkazu a provedení samotného měření vozidla žalobce proběhlo zcela v souladu s právními předpisy a také požadavky na provedení měření uvedeným rychloměrem. Rovněž hodnocení uvedeného důkazu - měření zachyceného na videozáznamu bylo provedeno v souladu se zásadou logiky, a také v souladu s právními předpisy. Z uvedeného videozáznamu nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, a že měřicí vozidlo se nepřibližovalo k vozidlu žalobce, resp. se spíše vzdalovalo. Žalovaný v žádném případě nerozhodoval pouze na základě „svých vlastních subjektivních pocitů“, jak mylně v žalobě uváděl žalobce. Provedené hodnocení vzájemné pozice měřicího a měřeného vozidla, jak to učinil žalovaný, je zcela jednoznačné a správné. O skutečném stavu nevznikly žádné pochybnosti. Tvrzení žalobce jsou nepravdivá. Vzhledem k tomu, že provedené měření rychlosti bylo zachyceno na videozáznamu a vyhodnocení způsobu měření i výsledku měření nepřinášelo žádné pochybnosti, bylo by nadbytečným pořizovat snímky z tohoto měření, jak navrhoval žalobce v odvolání (chtěl porovnat velikost vozidla na prvním a posledním snímku z měření).

34. Krajský soud se ztotožnil s provedenými skutkovými i právními závěry tak, jak je učinil prvostupňový i druhostupňový správní orgán. Za podklad rozhodnutí byl vzat především záznam z radarového měření a svědecké výpovědi zasahujících příslušníků Policie ČR, prap. O. Č. a pprap. M. B. Uvedené podklady byly posouzeny ve vzájemné souvislosti i s ostatními podklady pořízenými policejním orgánem. Uvedené doklady prokázaly dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost žalobce za přestupek a rovněž samotnou osobu žalobce, coby pachatele přestupku, který byl bezprostředně po změření vozidla policejním orgánem zastaven, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Pořízený videozáznam z provedeného měření byl učiněn kalibrovaným měřidlem – silničním rychloměrem typu PolCam PC 2006, jenž mj. dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a samotné měřené vozidlo. Uvedené je jedinečným a neopakovatelným důkazem, jenž byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, které bylo doloženo platným ověřovacím listem. Na uvedeném podkladě byla žalobci prokázána odpovědnost z daného jednání, když získaný a provázaný důkazní řetězec (ucelený řetězec přímých i nepřímých důkazů) prokazuje odpovědnost žalobce za uvedené jednání, přičemž žádný důkaz v uvedeném důkazním řetězci nezpochybňuje pravost, věrohodnost ani přesvědčivost důkazů ostatních. Takto získané důkazy se vzájemně podporují a dokumentují přestupkové jednání žalobce. Jsou přesvědčivými a

spolehlivě zjištěnými důkazy ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Ke zjištění skutkového stavu věci byly provedeny veškeré potřebné důkazy a na tomto podkladě byly vydány obě správní rozhodnutí.

35. Poslední žalobní námitku žalobce směřoval proti výši uložené sankce, která podle něj nebyla s dostatečnou přesvědčivostí odůvodněna, což založilo údajnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce byly dále jako přítěžující okolnosti hodnoceny ty okolnosti, které ve skutečnosti přítěžujícími nejsou (poznámka soudu: žalobce v žalobě neupřesnil, které okolnosti má na mysli). Vedle toho ještě žalobce namítal, že žalobci není zřejmé, jaké okolnosti byly hodnoceny jako přítěžující a proč v jeho prospěch nebyly hodnoceny polehčující okolnosti.
36. Výši uložené sankce se zabývaly obě správní rozhodnutí, především pak odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Zcela logicky a v souladu s právními předpisy, konkrétně podmínkami uvedenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (ve znění platném pro projednávanou věc), bylo v prvostupňovém správním rozhodnutí uvedeno, že při stanovení druhu a výše sankce za spáchaný přestupek bylo přihlédnuto k jeho závažnosti, způsobu spáchání, následkům, míře zavinění, pohnutkám a k osobě žalobce. Samotná závažnost přestupku je již obecně zákonem vyjádřena v druhu sankce a v horní hranici výměry sankce, kterou lze za přestupek uložit. V nyní posuzovaném případě bylo možno za přestupek uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do výše 2 500 Kč. Pokud byla v posuzované věci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, pak šlo o výměru pokuty uloženou v polovině zákonné sazby, tedy nedosahující ani druhé poloviny sankčního rozpětí, jak také žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za nepřehlédnutelnou, a tedy i přítěžující, byla shledána míra překročení povolené rychlosti jízdy o 24 km/hod., blíží se již závažnější skutkové podstatě uvedeného přestupku (přítěžující okolnost). Naopak polehčující okolnosti nebyly v daném případě shledány. Proto nemohla být v daném případě uložena pokuta při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Pokud žalobce namítal, že za přítěžující okolnosti byly vzaty i okolnosti, které nejsou okolnostmi přítěžujícími, a to záznamy vedené v kartě řidiče starší více než 1 rok, pak k tomu krajský soud uvádí, že již v odvolacím řízení došlo k nápravě a uvedení citovaných okolností na pravou míru. Žalovaný k tomu sdělil, že ač je tato okolnost v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí konstatována, není z toho nijak patrné, že by tato okolnost byla současně vzata v neprospěch žalobce. Současně není jakkoliv patrné, že by tato okolnost byla rozhodujícím kritériem, o které by se výše pokuty opírala. Žalovaný tedy přisvědčil žalobci v tom, že při hodnocení okolností rozhodných pro výměru sankce, by správní orgán neměl brát v úvahu záznamy v kartě řidiče starší jednoho roku. Současně potvrdil, že tato okolnost nebyla hodnoceným kritériem, o který by se v uvedené věci výše uložené sankce opírala. Prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a v odvolacím řízení se připouští náprava vad vzniklých v prvostupňovém řízení. V posuzované věci výměra uložené pokuty v polovině zákonné sazby při zohlednění přítěžující okolnosti spočívající ve vyšší míře překročení rychlosti (blíží se závažnější skutkové podstatě přestupku) zcela odpovídá rozhodným okolnostem spáchaného přestupku a je v souladu s právními předpisy. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce týkající se nedostatečného či nepřesvědčivého odůvodnění výše uložené sankce.

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.